

Іска: роман

Ярослав Ліндер

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

1

Іска

Вікно вітальні виходило на захід. Мені завжди подобалося дивитися на призахідне сонце, що ховається за дахи сусідських будинків. Через пів години я доїм вечерю, яку приготувала мені Іска, і ми з нею вирушимо у подорож. Страви були, як завжди, смачними та корисними. Білків, вуглеводів і вітамінів саме стільки, скільки сьогодні потребує мій організм. Шматочки курятини танули в роті так солодко, що важко повірити в те, що м'ясо — штучне, вирощене десь у лабораторіях Центрального Поясу. І салат був штучним, і хрусткий огірок. Я повечеряв, потім тричі постукав кісточкою вказівного пальця по столу. Іска тихо підійшла, забрала брудну тарілку й заходила її ретельно мити. Вона завжди ходить так тихо, куди тихіше, ніж пересічна людина. Наче електромобіль порівняно зі старим музейним бензиновим драндулетом. Утім, це й не дивно.

— Куди сьогодні вирушимо, Іско? — знічев'я запитав я, скося позираючи на граційний силует біля кухонної мийки.

— Куди захочеш, — тихо відгукнулася та. — Мені сподобалася подорож у джунглі планети Скайрім, де ми літали на драконах. Пам'ятаєш?

— Так, це було непогано, — мрійливо визнав я.

Остання версія квесту з драконами на планеті Скайрім мала шалену популярність, а ігрова спільнота настійливо вимагала продовження. Команда розробників була, безсумнівно, на висоті, тож якби не висока вартість занурення, пропадав би я в грі цілими ночами. Тут необхідно трохи пояснити фінансовий аспект: за кожне занурення у віртуальний світ необхідно платити, причому похвилинна вартість платежу пропорційна популярності локації в кожен конкретний день.

— Може, сьогодні занурення у Скайрім буде мені по кишені, — тихо промимрив я під ніс, зітхнувши.

— Може, — наче луною відгукнулась Іска.

Слух у неї справді феноменальний: щодо цього не посперечаєшся. Сонце востаннє облизало покрівлю сусідського будинку, і на вулиці почало темніти. Автоматичні жалюзі міцно затулили шибки вікон і почали транслювати на своїй поверхні мальовничі та яскраві гірські пейзажі. Ніч — це час андроїдів. Уночі вони повертають до ідеального стану те, що люди та природа порушили за день. Прибирають сміття, підстригають і поливають газони, здійснюють ремонтні роботи. А з першими променями сонця двері будинків відчиняються, випускаючи галасливих та неохайних людей, аби ті вдосталь натішилися цим ідеальним світом, повертаючи його шкереберть.

Іска тихо підійшла до мене ззаду й закріпила на моїй голові інтерфейс віртуальної реальності. Їй самий такий пристрій був не потрібний, адже він в андроїдів вбудований у квантовий мозок: досить лише налаштуватися на відповідний канал передавання даних. Теплі й тонкі пальці, точність рухів... Ніжність? Та ні, яку ніжність можна чекати від андроїда, — я подумки всміхнувся. Добре, що вони ще й думки наші не навчилися читати.

Перед моїми очима вплигло вікно з опціями подорожей. Я здивовано підвів брови: подорож на Скайрім сьогодні коштувала аж десять кредитів за хвилину! Там, певно, зараз не проштовхнутися від засилля різноманітних героїв, темних ельфів та драконів. Що ж, виберемо щось інше... Я прогорнув кілька сторінок, сподіваючись знайти цікаву та високоякісну подорож, що не була настільки популярною. Сьогодні хотілося спокійного розміреного сюжету, а не шаленої динаміки фентезійних битв на драконах. Деколи маленькі інді-компанії випускають насправді унікальний контент...

— Ось, наче знайшов, — я повернувся до Іски. Вона налаштувалася на мій канал, а отже, бачила й відчувала те саме, що і я, — «Елізіум». Я раніше у каталозі цю подорож не бачив: очевидно, новинка... Судячи з опису, це історична місія кінця двадцять першого сторіччя. Початок створення раю на Землі.

— Мені подобається, — усміхнулась Іска кінчиками губ.

У напівтемряві її справді можна було повважати за дівчину: чорне пряме волосся, гнучкий стан, ніжний співочий голос. Проте лабораторіям Центрального Поясу досі не вдалось остаточно стерти візуальну різницю між андроїдами та людьми. Людське око за мільйони років еволюції навчилося швидко розрізняти найдрібніші невідповідності в моториці рухів та міміці лиць. Це допомагало в боротьбі за виживання: якщо хтось рухається і поводитьсь дивно, він або хворий — і тоді від нього треба триматись якомога далі; або ж чужинець — і тоді його необхідно ліквідувати. Шкіра Іски була теплою та пластичною завдяки нагрівальним елементам, розташованим під поверхню штучного епідермісу, але відчуття її на дотик відрізнялося від того, як має відчуватися людська шкіра. І хода дівчини-андроїда була надто оптимальною, ніби котячою. Вона пройшла б у темряві по килиму з рясно розсипаними ялинковими прикрасами та жодної би не торкнулася. На відміну від вайлуватих людей, андроїди оцінюють кожен свій рух, кожне слово. Нема нічого зайвого: усе виважено, наче на атомних вагах.

Іска, здавалося, не помічала тривалої паузи, а спокійно чекала команди від мене. Жодного нетерпіння чи роздратування: лише очікування подальшої дії свого хазяїна. Вона помітила, що я відволікся від своїх роздумів, і тихо запитала:

— Ким хочеш, щоб я була цього разу?

— Як завжди, — відповів я коротко.

У грудях від передчуття захопливої пригоди тріпотіли метелики. Ми з Іскою сіли на дивані поруч, і я легенько доторкнувся до її

теплої долоні. Усе було налаштовано, перед очима забігали миготливі мурашки, і я, стиснувши її руку, скомандував:

— Починаємо занурення.

• • •

Далі — у повній книжці «Іска: роман».

nashaknyga.com.ua